

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.340 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen Xen X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Xen X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen Pavle TIMOTEJ en Patricia TIMOTEJ, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 september 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 28 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat S. VAN DE KERKHOF en van advocaat Th. SCHREURS, die loco E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt geboren te Zrenjanin op 4 juni 1976 en verklaart van Servische nationaliteit te zijn. Verzoekster wordt geboren te Kikinda op 24 november 1975 en verklaart eveneens van Servische nationaliteit te zijn. Samen hebben zij twee minderjarige kinderen, nl. hun zoon die geboren wordt op 16 februari 2002 en hun dochter die geboren wordt op 20 juli 2004.

Op 23 februari 2005 diene zij een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk. Op 14 maart 2005 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 19 mei 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekers diene beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Op 20 februari 2007 diene verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze wordt op 8 november 2007 afgesloten met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 8 november 2007, nr. 3465; RvV 8 november 2007, nr. 3466).

Op 5 oktober 2007 diene verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 2 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 15 juli 2008 aan verzoekers ter kennis gebracht, die op 11 augustus 2008 een beroep instellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 14 augustus 2008 wordt de beslissing ingetrokken door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

Op 18 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

*in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds februari 2005 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, reeds een aardig woordje Nederlands spreken, de kinderen uitstekende prestaties leveren op school, dhr. T. M. een avondcursus Nederlands voor anderstaligen volgde en hiervoor slaagde en betrokkenen ondertussen een aanzienlijke vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 24.05.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hen betekend op 25.05.2005. Betrokkenen vertrokken daarop naar Ierland, waar zij op 13.12.2006 asiel aanvroegen. Betrokkenen werden echter op 19.02.2007 door de Ierse autoriteiten opnieuw overgedragen aan België. Zij verkregen daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij zij uiterlijk op 24.02.2007 het grondgebied diende te verlaten.

Op 20.02.2007 dienden betrokkenen echter voor de tweede maal een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 08.11.2007 met een negatieve beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 27.12.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hun betekend op 08.01.2008. Betrokkenen dienden binnen vijftien dagen na deze kennisgeving het grondgebied te verlaten doch zij verkozen dit niet te doen en sindsdien verblijven zij illegaal in België.

Uit dergelijk illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk ongeveer 3 maanden voor de eerste en ongeveer 9 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat ze als Roma-zigeuners onmogelijk terug kunnen naar Servië aangezien zij in het verleden reeds slachtoffer geworden zijn van verschillende raids en gewelddadige invallen in hun woning door nationalistische Serviërs en zij dezelfde onterende behandeling vrezden bij terugkeer naar Servië doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen slachtoffer geworden zijn van verschillende raids en gewelddadige invallen in hun woning door nationalistische Serviërs en vrezden voor dezelfde onterende behandeling bij terugkeer naar Servië volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De verwijzing naar een document van Amnesty International, teneinde de situatie in Servië anno 2006/2007 aan te tonen, kan niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden aangezien het verwijst naar een algemene situatie in Servië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen voorleggen dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Het is, zoals eerder vermeld, aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat hun kind, P., hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: infecties aan de luchtwegen van de jongste dochter van betrokkene en de panische angst voor terugkeer naar Servië van mevr. B. V.); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een

medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkenen echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekers beweren dat zij geen paspoorten hebben om terug te keren naar Servië aangezien hun paspoorten in 2005 werden verscheurd door een raid van nationalistische Serviërs in hun woning. Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelde dat de verklaringen van verzoekers aangaande hun (oud) Joegoslavische internationaal paspoorten geenszins met elkaar overeenstemden.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij, zoals eerder vermeld, hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

2. Ontvankelijkheid

Verzoekers vragen in hun verzoekschrift aan de Raad “te zeggen voor echt dat (verzoekende partijen) (...) en hun beide kinderen (...) gemachtigd worden tot verblijf in het Belgische Koninkrijk op grond van artikel 9 bis Wet 15 december 1980”.

Artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omschrijft de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen. In zoverre is het verzoekschrift van verzoekers onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Zij stellen dat er in hunnen hoofde wel degelijk buitengewone omstandigheden aanneembaar zijn, die maken dat zij geenszins in de mogelijkheid zijn om een verzoek tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure. Vervolgens gaan verzoekers in op de humanitaire redenen dewelke zij aanvoeren om een machtiging tot verblijf te verkrijgen in het Belgische Koninkrijk.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of hun aanvraag wel

regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers hebben volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 oktober 2007:

- *Dat hun asielprocedure nog hangende is, zodat tot het bewijs van het tegendeel er in hun hoofde een gegronde vrees tot vervolging en tot onmenselijke en ontorende behandeling bestaat bij terugkeer naar Servië;*
- *Hun twee kinderen lopen hier school en zouden hun schooljaar dienen te onderbreken, terwijl zij prima leerlingen zijn en vlot Nederlands spreken;*
- *Medische redenen in hoofde van de jongste dochter, die op zeer frequente basis infecties van de luchtwegen heeft en nood heeft aan een correcte medische opvolging en begeleiding en in hoofde van verzoekster die psychologische problemen heeft waaronder nervositas en opstoten ten gevolge van stresssituaties, waarvoor zij medicatie krijgt en psychologisch/psychiatrisch begeleid moet worden;*
- *Verzoekers hebben geen paspoorten, daar dezen in 2005 in Servië werden verscheurd bij een raid door nationalistische Serviërs. Zij bezitten enkel nog een kopie van de eerste pagina, hetgeen onbruikbaar is om de terugreis aan te vatten.*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun verzoekschrift beperken verzoekers zich tot een loutere herhaling van de argumenten waarom zij menen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om hun aanvraag in België in te dienen. De buitengewone omstandigheden die door verzoekers in hun aanvraag werden aangevoerd, werden op een omstandige wijze beantwoord door de verweerder. Op geen enkele wijze tonen verzoekers aan dat de appreciatie kennelijk onredelijk en willekeurig is. In zoverre het de bedoeling van verzoekers lijkt te zijn om aan de hand van hun betoog de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers stellen in eerste instantie dat verweerder geheel voorbij gaat aan het feit dat zij heden nog steeds betrokken zijn in een asielprocedure, daar zij op 21 juni 2005 een beroep tot nietigverklaring instelden bij de Raad van State tegen de beslissing van 24 mei 2005 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot afwijzing van hun (eerste) asielaanvraag. Tot op heden, meer dan drie jaren later, mochten zij nog steeds geen enkele beslissing in deze procedure ontvangen. Tot het bewijs van het tegendeel, bestaat er aldus een vermoeden dat zij daadwerkelijk vluchteling zijn en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een regularisatieprocedure op te starten. Verzoekers verwijzen nog naar een arrest van de Raad van State nr. 80.594 van 2 juni 1999.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing geheel terecht stelt dat de procedure bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en geen recht op verblijf opent. De beslissing van de Commissaris-generaal is rechtsgeldig en uitvoerbaar tenzij en tot de Raad van State er op het ingediende beroep anders over zou beslissen (principe du préalable). Het is aldus niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en te concluderen dat verzoekers geen buitengewone omstandigheid hebben aangetoond. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, diende de gemachtigde van de minister niet tot de ontvankelijkheid van hun aanvraag te besluiten.

In tweede instantie stellen verzoekers dat zij in afwachting van een definitieve beslissing van de Raad van State verregaand geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, dat zij zich frequent en heel vrijwillig engageren in het maatschappelijk leven, dat zij een sociaal netwerk hebben uitgebouwd en een aardig mondje Nederlands spreken. Bijgevolg zou een terugkeer een inbreuk uitmaken op hun privé-leven, wat een manifeste schending is van artikel 8 van het EVRM. Minstens is het onevenredig verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren, mede indachtig dat er na drie jaren nog steeds geen beslissing is vanwege de Raad van State, gelet op het nagestreefde doel van de vreemdelingenreglementering.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds uiteengezet, mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoekers geven geen redenen op waarom het voor hun ingevolge hun integratie bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Verzoekers haalden in hun aanvraag deze argumenten ook aan als humanitaire reden om het verkrijgen van het verblijf en niet als buitengewone omstandigheid. Deze argumenten kunnen dan ook slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn en verder het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers nu ook een schending inroepen van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat ze dit argument voor het eerst opwerpen in hun verzoekschrift. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De Raad van State heeft reeds meermaals geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Zoals reeds uiteengezet werd, tonen verzoekers niet aan dat er wat hen betreft buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om hun aanvraag niet te kunnen indienen in het buitenland. De bestreden beslissing strekt er niet toe het privéleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. Het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verplicht verzoekers niet om te verblijven in het land waar de post gevestigd is maar houdt enkel in dat zij zich tijdelijk naar die plaats dienen te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. De bestreden

beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoekers in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt en als er al een aantasting zou bestaan, deze geenszins disproportioneel kan zijn daar aan verzoekers een formaliteit wordt opgelegd die enkel een tijdelijke scheiding van hun Belgisch privéleven teweegbrengt. Gezien aldus geen aantasting bestaat of indien er al een aantasting bestaat, dan zeker geen disproportionaliteit kan bestaan in het kader van een beslissing tot het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, zijn de rechten die verzoekers kunnen putten uit artikel 8 van het EVRM gerespecteerd.

In derde instantie stellen verzoekers dat zij twee minderjarige kinderen hebben die in de basisschool van H. zijn ingeschreven. Indien zij hun aanvraag in Servië zouden moeten indienen, zouden hun kinderen voor langere tijd hun schooljaar dienen te onderbreken. Deze scholing vond geenszins "steeds" plaats tijdens illegaal verblijf zoals verweerder komt te beweren. De scholing werd aangevat gedurende de eerste asielaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste asielprocedure van verzoekers werd aangevat op 23 februari 2005 en reeds op 19 mei 2005 werd afgesloten. Verzoekers dienden pas op 20 februari 2007 een tweede asielaanvraag in, die op 8 november 2007 werd afgesloten en op 5 oktober 2007 dienden zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf. Tijdens de lopende procedures bevonden verzoekers zich in precair verblijf, en tussen de twee asielprocedures kozen verzoekers ervoor zich naar Ierland te begeven, en na hun overname door België in illegaal verblijf op het grondgebied te blijven. Verzoekers stellen dan ook terecht dat de scholing niet de hele tijd in illegaal verblijf plaatsvond. Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt dat het doorslaggevende element, waarom de scholing van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking werd genomen, het argument betreft dat verzoekers niet aantonen dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ten slotte werd aangevoerd dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. Deze argumenten worden niet weerlegd door verzoekers. De gemachtigde van de minister kon terecht komen tot de bestreden beslissing waarbij het schoolgaan niet als buitengewone omstandigheden aanvaard werd.

In vierde instantie stellen verzoekers dat een terugkeer naar Servië onmogelijk is wegens medische redenen in hoofde van hun jongste dochter die op zeer frequente basis infecties heeft aan de luchtwegen en nood aan een correcte medische opvolging en begeleiding en in hoofde van verzoekster die psychologische problemen heeft, waarvoor medicatie en psychologische / psychiatrische begeleiding vereist zijn. Verzoeker verwijzen nog naar rechtspraak van de Raad van State met name RvS9 april 1998, nr. 73.025; RvS 6 januari 2000, nr. 84.751; RvS 20 juni 2000, nr. 88.076.

De bestreden beslissing motiveerde hieromtrent het volgende:

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: infecties aan de luchtwegen van de jongste dochter van betrokkene en de panische angst voor terugkeer naar Servië van mevr. B. V.); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het

staat betrokkenen echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Verweerder stelt terecht dat sinds de inwerkingtreding van de wet 15 september 2006 betreffende de wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen er een specifieke procedure werd voorzien voor het invoeren van medische redenen zowel als buitengewone omstandigheid, als ten gronde en verzoekers indien zij van oordeel zijn dat hun medische redenen een buitengewone omstandigheid uitmaken op deze procedure beroep kunnen doen. Verzoekers weerleggen deze motivering niet. De arresten van de Raad van State waar verzoekers naar verwijzen, dateren van voor de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, zodat deze uitgaan van de regeling onder het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, die niet voorzag in een aparte procedure om medische redenen. De gemachtigde van de minister terecht kon concluderen dat de ingeroepen medische redenen geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de context van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

In vijfde en laatste instantie stellen verzoekers dat zij geen paspoort hebben om terug te keren naar Servië gezien hun paspoorten werden verscheurd in 2005 bij een raid van nationalistische Serviërs in hun woning.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het stellen dat zij geen documenten hebben, maar geenszins aantonen dat zij deze documenten en middelen niet kunnen verkrijgen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat zij zich kunnen wenden tot de Internationale Organisatie voor Migratie en dat er redenen zijn om de geloofwaardigheid omtrent de verklaringen met betrekking tot hun paspoorten in twijfel te trekken. Verzoekers betwisten deze motieven niet en tonen aldus niet aan dat het ingeroepen argument een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Uit bovenstaande is gebleken dat verzoekers er niet in slagen de motivering van de gemachtigde van de minister omtrent het niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet te weerleggen. Een schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Gezien de aanvraag om machtiging tot verblijf terecht onontvankelijk werd verklaard, daar er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, diende verweerder de humanitaire redenen die verzoekers ten gronde opwerpen niet te behandelen. Gezien de Raad enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermog zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur, dient de Raad niet in te gaan op verzoekers hun betoog omtrent de gegrondheid van de zaak.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers de schending van de motiveringsplicht aan. Verzoekers betogen dat verweerder stelt dat geen enkele buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat zij hun aanvraag niet in Servië, bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aldaar, zouden kunnen indienen. Verweerder motiveert dit rond vier hoofdpunten. Hij negeert of ontkent hierbij aldus bewust:

- “1. dat verzoekende partijen nog steeds in procedure betrokken zijn voor de Raad van State en er dus geen definitief uitsluitsel is gekomen met betrekking tot hun asielaanvraag.*
- 2. dat verzoekers zich op dit ogenblik in de administratieve onmogelijkheid bevinden om terug te reizen naar Servië*
- 3. dat de gezondheidstoestand van verzoekende partijen geen overhaast vertrek naar Servië kan toelaten. “*

De stukken ter staving hiervan bevinden zich reeds in het administratief dossier bijgevolg is de motivering niet afdoende, noch draagkrachtig noch kan de bestreden beslissing in het licht van deze motivering als redelijk voorkomen.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, 4 redenen aanhaalden als buitengewone omstandigheid, en dat de gemachtigde van de minister voor elk van deze argumenten uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Ook met betrekking tot de drie argumenten die verzoekers in hun tweede middel opwerpen, werd de motivering van de gemachtigde van de minister reeds besproken, en concludeerde de Raad dat verzoekers er niet in slagen om de motivering van de gemachtigde van de minister te weerleggen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond en zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, wordt ook een schending van de materiële motiveringsplicht niet aangetoond.

In een derde onderdeel voeren verzoekers de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Verweerder kan bij afweging van de betrokken belangen in het dossier, niet in alle redelijkheid gekomen zijn tot de beslissing om hun aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verweerder werd immers geconfronteerd met meerdere gegevens en bewijzen welke duidelijk wijzen op hun onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst, zo is er onder andere de ernstige vrees voor vervolging door Servische nationalisten, het ernstig gebrek aan bescherming door de Servische overheidsdiensten, de medische toestand van verzoekster en hun dochter, de administratieve onmogelijkheid om terug te keren wegens gebrek aan geldige paspoorten,...

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds voldoende gebleken dat de verweerder voor elk aangehaald argument en de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.